

Sygn. akt V KK 314/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Andrzeja Wieczorka,
w sprawie **F. Z.**

podejrzanej z art. 190 § 1 kk i art. 190a § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 grudnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 stycznia 2015 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu

Rejonowego w W.

z dnia 27 października 2014 r.,

I. oddala kasację;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu
podejrzanej F. Z. adw. M. P. - Kancelaria Adwokacka kwotę 738,00
zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT za
obronę przed Sądem Najwyższym;**

**III. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 27 października 2014 r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne w sprawie przeciwko F. Z. podejrzanej o popełnienie czynów z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. oraz z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.;

- I. na podstawie art. 94 § 1 k.k. orzekł o umieszczeniu F. Z. urodzonej 10 czerwca 1986 r. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym;
- II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła podejrzana oraz jej obrońca z urzędu.

Obrońca zarzuciła orzeczeniu Sądu Rejonowego obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 115 § 2 k.k. „przez błędne przyjęcie, że w przypadku F. Z. zachodzą łącznie wszystkie przesłanki z tego artykułu, a w szczególności wysoki stopień niebezpieczeństwa czynów jakich dopuściła się podejrzana”.

Natomiast F. Z. w zażaleniu, nie precyzując zarzutu odwoławczego, zakwestionowała sprawstwo zarzucanych jej czynów oraz treść opinii biegłych w zakresie w jakim wskazywali na wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez nią podobnych czynów w przyszłości.

Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej orzeczenia o umieszczeniu podejrzanej w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 r., nie uwzględnił zażaleń i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Od powyższego postanowienia Sądu odwoławczego kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył orzeczenie na korzyść podejrzanej F. Z.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. postanowieniu temu zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 433 § 2 k.p.k., art. 458 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k., polegające na nierozważeniu i nienależytym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu

zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego do wszystkich istotnych zarzutów podniesionych w zażaleniach podejrzanej i jej obrońcy.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w świetle treści przepisów art. 521 § 1 k.p.k. i art. 529 k.p.k. jest dopuszczalna, jednak nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza uzasadnienia postanowienia Sądu odwoławczego potwierdza, że Sąd ten stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie istotne zarzuty oraz wnioski wskazane w środkach odwoławczych. W konsekwencji uznania owych zarzutów i wniosków za niesłuszne utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy, po czym zgodnie z treścią art. 94 § 1 k.p.k. przedstawił swój tok rozumowania w uzasadnieniu orzeczenia. W szczególności Sąd II instancji podał dlaczego wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że znaczny jest stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez podejrzaną.

Należy przypomnieć najważniejsze argumenty Sądu Okręgowego w tym zakresie. F. Z. dopuszczała się czynów zabronionych z dużą częstotliwością przez dość długi okres czasu. Drastycznie nękała E. P. na różnych portalach społecznościowych oraz stronach internetowych. Intensywnie naruszała prywatność pokrzywdzonej oraz groziła popełnieniem na jej szkodę przestępstw zagrożonych surową karą. Znieważała pokrzywdzoną wulgarnymi słowami, kwestionowała jej kwalifikacje moralne i zawodowe konieczne do kierowania żłobkiem. Namawiała osoby zainteresowane umieszczeniem swoich dzieci w żłobku prowadzonym przez E. P., aby tego nie robiły. Podejrzana wielokrotnie wyrażała swoje poczucie bezkarności, wskazując, że motywem jej działania jest zemsta i chęć zniszczenia pokrzywdzonej, która nie radząc sobie psychicznie z taką sytuacją, była w permanentnym stresie, spodziewając się ciągle drastycznych dolegliwości ze strony podejrzanej, gdyż zachowanie F. Z. nie pozostawiało wątpliwości, że będzie kontynuowała zabronioną prawem karnym działalność.

Umorzone uprzednio postępowanie karne wzmogło poczucie bezkarności u podejrzanej.

Ma rację Rzecznik Praw Obywatelskich, iż Sąd odwoławczy nie przeprowadził swego rodzaju testu, przez rozważenie, jaką, gdyby nie stan niepoczytalności sprawcy czynu zabronionego, karę należałoby za popełnienie takich czynów wymierzyć. Nastąpiło to w wyniku braku zarzutów odwoławczych w tym zakresie, zaś Sąd Okręgowy przeoczył, że na skutek sporządzonego osobiście przez pokrzywdzoną zażalenia, nie jest związany granicami podniesionych zarzutów. Jednakże z uwagi na wskazany wcześniej wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez F. Z., uzasadniający możliwość wymierzenia surowej kary, uchybienie to nie mogło mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia.

W końcu, Sąd Najwyższy zauważa, że prawomocnym postanowieniem Sadu Rejonowego z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II K .../14, uchylono wobec F. Z. środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym i zwolniono ją z internacji.

Na podstawie art. 93 d § 2 k.k. w zw. z art. 202 b §1 k.k.w. Sąd orzekł wobec F. Z. środek zabezpieczający w postaci terapii polegającej na psychoterapii i psychoedukacji prowadzonej przez lekarza psychiatrę w Poradni [...] przez okres 2 lat próby, oddając podejrzaną w tym czasie pod dozór kuratora sądowego.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu F. Z. przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie § 14 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jed. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc